

МІЖ ВІЙНОЮ ТА МИРОМ: *історії життя*

Творчий проєкт Київської школи сторітелінгу «DO STORIES»
Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Збірка оповідань

МІЖ ВІЙНОЮ ТА МИРОМ:
історії життя

Творчий проєкт Київської школи сторітелінгу «DO STORIES»

Київ 2022

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Зміст

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ	5
<i>Тетяна Бондарчук</i>	
САМОЦВІТИ НОВОГО СТОЛІТТЯ	14
<i>Ганна Романенко</i>	
ВИБИРАЮ ЖИТТЯ	26
<i>Валентина Бас</i>	
БЕРЕЗНЕВА МАНДРІВКА.....	32
<i>Алла Лебединська</i>	
СИН.....	42
<i>Ольга Зеленковська</i>	
РОЗМОВА З ДУШЕЮ	45
<i>Оллі Скордіна</i>	
ДРУЖБА ДОВЖИНОЮ В ЖИТТЯ.....	48
<i>Олена Даниліна</i>	
ТУМАН ВІЙНИ	56
<i>Надія Кулик</i>	
ОДНА З ТИСЯЧІ ІСТОРІЙ.....	62
<i>Тетяна Кизєєва</i>	
ДИКУНКА	70
<i>Олена Костенко</i>	
ЖИТТЯ НА МЕЖІ	75
<i>Елеонора Лінке</i>	

МОЯ ВІЙНА	85
<i>Ірина Панчишин</i>	
ПРО ЛЮДЕЙ, ЯКІ НЕ ВВАЖАЛИ СЕБЕ ГЕРОЯМИ	95
<i>Людмила Анастасьєва</i>	
МАНДРІВКА ЧИ ВТЕЧА	105
<i>Марина Бакун</i>	
ЖІНКА З ЩАСТЯМ В СЕРЦІ	111
<i>Таня Діхтярук</i>	
ШЛЯХ ЖИТТЯ. ЄДИНИЙ І НЕПОВТОРНІЙ	119
<i>Ольга Волошина</i>	
НОВИЙ СВІТ	134
<i>Людмила Патюта</i>	
ВІЛЬНЕ МІСТО ВІЛЬНИХ ЛЮДЕЙ.....	137
<i>Ірина Малухова</i>	
БІЛЬШЕ, НІЖ БІЛЬ.....	146
<i>Ірина Клішина</i>	
МЕБЛІ В ДИТЯЧУ	155
<i>Тетяна Володько</i>	
НАМИСТО ЖИТТЯ.....	158
<i>Тетяна Спіріна</i>	
І РОЗЦВІТЕ ПІДСНІЖНИК.....	165
<i>Юлія Грибінник-Котляренко</i>	

З Україною в серці

— Ева, будь ласка, привезіть до мене Івана. Хай це будуть просто канікули, всеодно ковід у школі, і він на онлайні. Ти ж сама казала. А потім, у березні, коли все заспокоїться, ми його назад привеземо, — Ян ван Стен намагався триматися і не скотитися в крик. Він вкотре телефонував своїй невістці в Україну і переко-нував приїхати до нього з родиною на якийсь час.

Німецькі ЗМІ від кінця грудня стали бити на сполох, про-гнозуючи неминуче вторгнення Російської Федерації в Україну. Перший такий дзвінок Ян зробив відразу після Нового року. Від десятого лютого телефонував щодня. Пробував підібрати різ-ні аргументи та інтонації, аби переконати Еву та Дениса приїхати до нього, але відчував, що вони не сприймають всерйоз те, що він їм каже. І від цього відчував безпорадність та майже відчай. Змі-нити щось у тому, що змінити не може.

Він вже якось переживав один в один такі ж відчуття. Багато років тому, коли просив Анну, дружину, піти перевіритися до лі-каря. Коли вона вперто відкладала візит. Боялася. Боялася почу-ти страшну правду, яку, мабуть, вже тоді передчувала. Попри те, що з кожним днем їй ставало все гірше, і сили помітно її залишали.

— Анно, будь ласка, піди на перевірку, — просив він тоді дружину, — адже ти знаєш, навіть якщо онко, головне — рання діагностика. Краще рано, бо потім може бути пізно.

— Занадто пізно, — сказав йому особисто потім гер Арменат, лікар, який вів Анну в терапії. — Час упущений, ми можемо зараз бути лише на підтримці.

Саме тоді Ян вперше відчув отой розпач від безсилля зайти і змінити минуле. Змінити так, щоби воно вплинуло на хід майбут-нього. Ці відчуття не давали йому нормально жити ані тоді, коли

боровся за дружину, і особливо тоді, коли цю боротьбу програв.

Анна померла, три останні роки життя провівши переважно у лікарні. Їй тільки виповнилося тридцять п'ять. Він жив поміж двома світами: домашнім та лікарняним. Але тоді він ще жив. Його тримали сини: малим тоді було сім та шість років. Тримали батьки та його учні.

Він обожнював історію, свідомо пішов до школи у викладання попри те, що в Університеті його науковий керівник, з яким писав випускну роботу, наполегливо радив продовжувати шлях у науці.

— Друже ван Стен, — казав йому професор Шлінк, — не полишайте цю справу. Школа дасть практику, але наука дасть можливості. Ваші шанси зробити своє слово в науці досить великі.

Однак він вибрав школу. І жодного разу не пошкодував про це.

Особливо, коли Анна захворіла. У ті важкі для себе дні за порадою своєї менторки, фрау Бреммер, Ян організував історичний гурток. Метою якого було дослідження свого краю. Гер ван Стен, один з найбільш популярних викладачів Гете гімназії у живописному місті Шверін не мав проблем з бажаними відвідувати цей гурток. Тоді він почав із загальних вилазок з дітьми Мекленбургом — Передньою Померанією, де жив. Пішки пройшов її з дітьми, своїми та чужими, вздовж та впоперек. Заново відкривав для себе свій живописний край. З його безліччю озер, північною соковитою зеленню, стародавніми замками герцогів Мекленбурзьких. Ця частина Німеччини багата на історичну спадщину, помножену на прекрасні природні краєвиди. Він захоплювався цим всім сам і умів захопити дітей. Це на якийсь короткий час повертало його у реальність, де все добре. Де немає страждання, щоденної боротьби за життя та невідворотного усвідомлення поступу смерті.

За пів року до кінця, вийшовши в останню свою ремісію, Анна вирішила поїхати до сестри в Україну. Це зараз Ян розумів,

що вона вже тоді наперед все знала і їхала до Еви попроситися. Яну ж і дітям вона запропонувала відкрити для себе Terra Incognita. І Україна повністю виправдала цю назву.

Десять років тому Ева закохалася. Нестримно та палко в українського хлопця Дениса, з яким разом вивчала економіку у Гамбурзі. Попри всі можливості залишитися в Німеччині і розпочати успішну кар'єру економіста, на диво всіх, хто його знав, Денис вирішив повернутися у своє рідне місто на півночі України — Чернігів. Ева, не думаючи довго, поїхала туди за ним. Ян був свідком, як важко далось батькам Анни та Еви це рішення дочки. Однак вона була непохитною. Разом з Денисом вони започаткували в Україні успішний ресторанний бізнес. Лише у Чернігові було кілька різних закладів, які пара утримувала. За кілька років у них народився син Іван, ровесник молодшого сина Яна та Анни. Ця пара здавалася напрочуд гармонійною та щасливою.

У той приїзд Денис возив родину ван Стенів Чернігівщиною, показував Качанівку та Батуричів, Седнів та Козелець. Як історик, Ян не переставав робити для себе неймовірні відкриття. Він не вірив ані своїм очам, ані вухам, збираючи українську історію перлина за перлиною. В кінці поїздки німець голландського походження ван Стен назавжди закохався в Україну і постановив звозити туди своїх учнів.

Втім, здійснитися його мріям не вдалося. Зимою раптово померла Анна. Це було неочікувано ані для родини, ані для лікарів. Вона не впоралася з грипом, який наклався на її лейкемію. Згоріла за кілька днів. Ян, поховавши дружину, на якийсь час втратив зв'язок із реальністю.

...

Тетяна Бондарчук

засновниця альтернативного шкільного проекту «Наша школа», письменниця